

Přidané 07.06.2010 22:18

Já vím, že jsem proti spoustě dalších žabař, ale jsem natěšený jako malej Jarda. Zítra ráno vyšplhám na obaleného Bobše a s kamarádem hodláme užít 6 dní po Slovensku a Maďarsku. On má Transalpa, oba nemáme kufry, jen já mám takový "vehementy" na vercajk (modří vědí), ale bágly na ně namotat jdou. Je to takovej prubuňk, co zadek a motorka snese. Nevím, nevím, jestli dočkám rána. Až bude "po", pokusím se poreferovat. Mějte se

14.06.2010 23:07

Tak jak jsem slíbil - reference:

Celej život se na mě snáší jeden průser za druhým, ale tentokrát to opravdu vyšlo. Já i Tlustoch jsme v kombinaci prostě haluzáři a kdybych si mohl popovídat s tím, kdo nám zařídil počasí, tak bych s výhradami děkoval.

Během dlouhé zimy se nám, dvěma zasloužilým ženáčům a fotrům, podařilo ukecat polovičky na to, že nás někdy před prázdninama na pár dní vypustí na průzkum dvou lázeňských lokalit na Slováči a v Maďarsku. Samosebou se rozumí, že na motorkách, bo dva chlapi si nebudou prdět v jednom autě ne? Termín padl a to 8.6 s tím, že času je dost do 12.6. a rezerva je 13.6 neděle. Ofiko byl výjezd plánován na 8.6. večer po zaměstnání, ale podařilo se nám "zdrhnout" a ve 12 hodin už jsme si pařili zadnice.

Pravda, den předtím byly provedeny přípravné práce a to zabalení a navěšení potřebných a většiny zbytečných věcí na Bobše, bo Trandák nemá ani mé bastlchyty a jet s báglem na hrbu není žádná výhra. Co nevezlo do báglu, bylo zasítkováno na tandem.

Tlustoch, pověřen koupí sítěk, se projevil jako opravdový přítel a sobě zakoupil černou a mě růžovou. Jednou ho zabiju.

Zpět k cestě - cíl byla Podhájská na Slováči - lázně s vodou Mrtvého moře a pokud možno tam i dojet.

Cesta z Malešic v Praze přes Říčany do Benešova a dál na Vlašim byla krásná a evokovala vzpomínku na Vesničku střediskovou, bo ta krajina je fakt mazec a cesta dobrá. Kochali jsme se až do Senožat a

vedení naivně navigací proti mé intuici skončili na D1 s tím, že se nebudeme vracet a vezmem to po D1 do Jihlavy a pak dál zase po okreskách. Cesta z Benešova na Vlašim a dál (tuším 112) je fakt docela hezká. O D1 nemusím psát, počítám nic. Domluva byla, že Transalp je slabší a já mu být naložený, v pohodě stačím, takže jedu jako druhý. Po nájezdu na D1 se Tlustochovi splašily trubky a hnál mě za sebou, co Honda dovolila. Šok přišel, když v klidu ignoroval odbočku na Jihlavu. Nu co, řekl jsem si, já mám benzínu dost až za Brno, ale tady bude někdo brzo suchej a na FID jsem sledoval, jak kostičky mizí směrem dolů až do Brna.

V Brně byl za nelidské peníze částečně přikrmen Trandák, zasuty dva Birely do strojníků, prokrvená řiť a po několika vulgaritách stran odboček aj. dohodnuta další cesta a to po "staré" do Hodonína a dál na Nitru a Podhájskou. Vylosováno bylo jet cestou nekratší, protože jsme to chtěli zkusit. Těsně před Hodonínem jsem musel nakrmit i hrocha a až za Hodonín na Slováč to byla celkem rutina po slušné silnici s malým kochacím potenciálem. Už od Brna byla vidět po levici pěkná buřina, která seděla nad krajinou. Mysleli jsme, že dojde na nejhorší - plné tlamy vody a nepromok. Ovšem zásah vyšší bytosti a nebo prostě klika nám umožnila užít následků, ale né důsledků - celkem jsem chytil dvě kapky na blembák a dvě na štítek a jinak kolem větve, kaluže aj. Pohled na jezera v polích taky nebyl zrovna povzbudivý. Ovšem po překročení hranic nás navigace protáhla opravdu po cestách, kam bychom se nepodívali. Trvalo to déle, ale nelituji, protože jsem "kochač" a ne závodník. A co si budeme namlouvat, jet druhý je pohoda.

O cestu se nestarám a když první něco po.... tak ho ještě sjedu. Tak někde na Slováči jsem začal cítit, že s Bobšem můžeme uzavřít příměří a užívat si to oba bez soupeření a přetahování a jiných hloupostech v zatáčkách, díky jednomu JZDmanovi jsem po letech vzpomněl, k čemu má motorka přední brzdu a ZAČAL jí opravdu, byť střídavě, používat. Ano, opravdu jsem jelito a jsem rád, že poučení nebolelo a stálo akorát lehce zvýšenou hladinu adrenalinu, kterou jsem vyhublal do přilby.

Člověk si tak užívá cestu, výhled na první jadernou elektrárnu v našem Džamaládu (Jaslovské Bohunice) a najednou přes Hlohovec (vzpomínáte? Slovakofarma, dnes Zentiva) je v Podhájské. Prostě prd a cedule. Inu, člověk čumí, jedepochválen budiž Vůdce smečky a jeho navigace...a najednou stojí ve vsi. Po pravé ruce kostel a před náma ulice. Popojedem. Po levé ruce "izbyňy" (volné izby) po pravé hospoda, bylo rozhodnu. Nevzdalovat se příliš daleko od pivního svatostánku. Jeden pension měl hezký vjezd a co si budeme namlouvat, ustájení železa je přednější pohodlí jezdce.

A zase haluz. Nejen, že motky byly bezpečně zašité za branou a ve výklenku, ale pokoj byl dobrý, vybavený a 11€ za noc nebylo zdrcujících. Jenom nebyl z největších a dva chlapi v cimře - větrání je nutné. Po ustájení všech zúčastněných byla provedena hygiena, regenerace nezbytných součástí (odhánění zahryznutého vlka v mém případě) a průzkum oblasti pěšmo.

Další pozitivum bylo, že hned vedle hospody je krám. COOP je prostě všude. 2x Zlatý Bažant a úmorná štrapáce Podhájskou tam a zpět. Průzkum přinesl výsledky - orientace na bojišti byla provedena a stvrzena další dávkou točeného Zlatého Bažanta. Bonbókem bylo promítání Jánošíka v letním kině proti verandě hospody a hlavně plnotučnou nezaheslovanou wifi. Na středu byl naplánován pěší útok na termální bazény a pak se uvidí.

A vidělo se. Po ránu a bylo to fakt brzo, bo vískou prochází strouha hojně obývaná hlasitým žabstvem. Vedro moc nepolevilo ani v noci, byly doplněny živiny a pitný režim. Snídaňové menu je vlevo na obrázku.

Plastová okna měla síťku, ale komáři jsou jako kasaři - čím více překážek, tím více chtějí a dostanou se dovnitř.

A zase haluz nebo klika, je jedno, jakl to nazvete. Při opouštění základny byla mou maličností téměř atakována majitelka či správkyňe nemovitosti na schodech. Prostě trpaslíky moc nevidím a po ránu jsem slepej, hluchej.....nebudu to dál rozvádět, ale na mé omluvy reagovala dotazem, jestli se jdeme procedurovat. Přiznali jsme, že musíme, bo podání referencí bylo jednou z podmínek opuštění posádky.

Ta dobrá žena nám svěřila "tajemství" a fakt se to vyplatilo. Ještě že rozumím slovensky :-)

Nebudu vás napínat, ale když se půjdete "procedurovat", tak u vchodu narazíte po ránu (otvírají v 9) na neuvěřitelnou frontu gerontů. Právoplatní rentiéři mě doufám prominou toto hanlivé přívysko, ale jinak se nedá nazvat "had" holí a těl za životním zenitem v pantoflích a županech, který se dere vpřed ve vidině "urvání" lepšího místa.

Tajemství přístupu se skrývá v obejití areálu a přístupu zadem přes hotel, kde si na recepci v pohodě zakoupíte lupen a projdete hotelovým vchodem.

Před vašimi zraky se objeví staveniště a potom i - hurá - bazény. Nebudu zasahovat do podrobností, ale voda teplá, kalná (v bazénech lázeňských) a čirá a chladná ve zbytku. Voda je různě teplá a

připravená na užití dle opotřebovanosti těl a hlavně srdcí. Úmrtí na infark nesluší žádnému ozdravnému komplexu.

Dost jsme kazili věkový průměr, ale ozkoušeli jsme téměř vše a nebylo to špatné. Pastí na peníze a krakenišť (dětských atrakcí) bylo také dostatek.

Sezóna začala, ve stáncích si příjemně konkurují, takže pivo a jídlo je za různé ceny a dorazilo několik zájezdů omladiny, takže bylo nakonec i na co koukat.

Také jsme identifikovali dva druhy návštěvníků - SEDIČI a ČÍHAČI. Jak se některý sedič pohne pryč, jeho místo okamžitě zaujme číhač a je z něj sedič :-)

Na další den, tuším čtvrtek bylo naplánováno vtrhnout do Maďar a docíci kýženého Balatonu a hlavně lázní Hévíz. Po srabu a lupence oáza na klouby. Prej.

Nájezd byl plánován přes Komárno a hlavně po okreskách - osvědčenou nejkratší cestou.

Původní názor, že je Maďárie jako Polsko - placka byl upraven na placku s drobký.

No, není to tak zlé, co nemají na převýšení, občas mají v klikacení. Ale je fakt, že i po okreskách se najdou úseky, kde plánovač zabořil pravítko do krajiny. To jsou chvíle, kdy kochání přechází v občasný boj o život. Maďaři jako řidiči se jeví jako slušní lidé, kteří nikam nespěchají, bo není proč. Vyjímku tvoří řidiči kamiónů. Když vám ve 120 na úzké okresce dýchá na hrb kamion a předjíždí vás v zatáčce v lese, tak je něco špatně. To byly okamžiky, kdy jsem předjel vůdce smečky a ponechal na něm zhodnocení setrvání v kochačce a nebo ujetí splašenému nákladáku.

Vždycky přidal a občas jsme se prostě uklidili někam stranou a počkali, až se to hovado přežene.

Opravdu mě nikdo, vyjma výjimečných situací, nedonutí jet v cizině po obci 90. Raději jsem zpocenej, naštvanej, ale živěj a s nedotčeným kontem ve prospěch berní administrativy. Hovado v bezpečné vzdálenosti není nebezpečné. Ovšem posádka staříckého VW transportéru to doufám přežila, byť z jejich auta moc nezbylo a "hovado" vyplňovalo lejstra s četnictvem.

No a jeden zážitek cestou k hájku měl pomalu za následek hnědé pruhy na spodním prádle. Najednou z lesa vyskočil beran a za ním 4 ovce muflonů. Podvýživou netrpěli a slušně prověřili naši pozornost a brzdy. Ještě teď se mě rosí čelo, co bych dělal v 90 s muflonem v náručí.

Zkrátím to - východní konec Balatonu na mě působil modrým, čistým dojmem, ale lázně jsou lázně a hlavně halda uniform a téměř nemožnost zastavit bez placení nás hnala dál.

Před sebou jsme měli téměř cíl, ale v cestě bylo Keszthely. Nic moc, ale na začátku Tesco. To bylo dobré - berou karty, sortiment je mezinárodní navzdory maďarštině.....prostě pádný důvod na pauzu v neznámé končině. Po seznámení se na Slovensku s Kozlem v petce 1,5l (dělají ho v Topoľčanech - pamětníci vědí, co se zde produkovalo za projímadla) bylo opravdu překvapením pivo Kozel v láhvi, plechu a Plzeň v plechu. Jinak jako u nás, jen větší nabídka sýrů a uzenin. Pečivo ovšem od pohledu zaručovalo rozřezanou tlamu a nevábnou chuť. Kukuřice podle mého prostě patří do siláže a ne do housek. Naštěstí chleba byl dobrý.

Krátká porada vyústila ve vyhledání základny trochu stranou. A (pokolikáté už?) zase haluz. Kemp a po chvilkovém komunikačním šumu, docela fajn ubytování v apartmánu malé chatky. Sice přišla na řadu tužka a papír, ale cíle bylo dosaženo. Podmínky splněny - hajz, sprcha a postel v jednom a motorka v bezpečí. Sousedí v karavanu Němci a celkem příjemní a my jim zase nikterat neznepříjemnili život rámušem aj.

O Maďarsku a Balatonu bych toho napsal řadu, ale nemám ambice na cestopis, takže ve zkratce - Balaton = větší, teplá louže hnědozelené barvy, blátivého dna a nelibé vůně, pokud člověk není skalní

rybožrout. Po okolí relativně drahé a svět spousty protikladů. Není mě jasné, z čeho vlastně lidé žijí, když v zapráskaný putice dá člověk za kus hnusu, vydávaného za guláš přes 100Kč. Pravdou je, že o kus dál v krásné restauraci byl guláš jako malovaný a tuším cca 1800 šušňů za něj člověk dal s chutí a vzpomínka není pouze vizuální ale i chuťová. První den jako obvykle - ošetnění zadků, přileb, výběr šušňů (rozuměj nájezd na bankomat), průzkum nejbližšího okolí s cílem

najít hospu (ta v kempu byla zavřená, bo nás tam bylo 5 a půl) a pitný režim. Splněno.

Než se splnilo, předcházela pěší turistika v úmorném vedru jejíž konec byl korunován hospou a slovy cvaj gros bír. Německy Avaři umí, ale my né. A anglicky neumí a my také né. Nakonec posunčina, důležitá slovíčka (bír, paid, apartmán) a tužka s papírem poslouží také. I dostalo se nám místního oroseného moku za cenu Plzně v luxusním hotelu. Ano, je to ten na půllitru na obrázku níže. Nedbaje varování na webech jsme ho polkli. Žízeň je potvora.

Nejhorší pivo je žádné pivo a tohle bylo studené. Takže to jedno šlo. Alespoň vím, jak chutnají povaření a vychlazení slimáci. Ovšem v okamžiku konzumace bych absorboval vlastní moč, pokud by byla o 4°C chladnější než šutr ve stínu. Druhým už nešlo se prokousat. Naštěstí nás zachránilo dnes již europivo - lahvový KOZEL. Nikdy jsem si na něm tak nepochutnal a

počítám, že servírka na nás dodnes vzpomíná, když nestačila otvírat láhve a chladit :-)

Tedy jestli tohle někdo přečte ☺ Nápis na láhvi lze použít jako Rosetskou desku a trochu se vnořit do maďarštiny. Já to vdal už na číslech :-D.

VELKOPPOVICKÝ

Kozel

zal. 1874

A Kozelt 1874 óta készítjük eredeti Velké Popovice-i hagyományok alapján barátainknak szerte a világban. Tiszta malátából, karakteres ízzel, utánozhatatlan lelkesedéssel.

Velkopopovický Kozel világos sör

Összetevők: víz, árpamaláta, komló és komló kivonat.
alk. 4,0% V/V • Hűvös, napfénytől védett
helyen tárolandó! • Minőségét megőrzi a
címke alján jelzett időpontig.

Származási hely: EU

Forgalmazza: Dreher Sörgyárak Zrt.
1106 Budapest, Jászberényi út 7-11.

Vevőszolgálat: 06-80/373-437

Fogyaszd felelősséggel!

BETÉTDÍJAS TERMÉK

0,5 l

5 998817 310809

20101127/19512

10/06/2010

Na lázně (termální) jsme hodili bobek. Horko, horko, horko a do toho si dát horkou vodu.....Místo toho jsme si projeli kus Balatonu (severní břeh) a udělali z ořů skútry. To jde celkem snadno, prostě člověk zapomene, kolik to může jet, jaký to má výkon, váhu a rezignuje na pasívní bezpečnost.

jsem skončil jako vepř domácí, stížený červenkou a povařený. Nicméně jsme našli jedno místo, kde se dalo zdarma a relativně, za přispění dvou abusů, bezpečně zaparkovat a cena vlezu na pláž také nebyla velká. A opět se přihlásil pitný režim. S výhledem na několika hodinové válení sádla a šplouhání kalné vody bylo rozhodnuto pro pivo.

A zase haluz - nikdy bych nevěřil, že za Staráč vysolím tolik a rád, ale střevní flóra a fauna zůstala v pohodě. Hlavně to bylo důležité, protože před náma byl už jen kousek cesty a to v sobotu - od Balatonu domů do Prahy a já jako bonus ještě do Benátek nad Jizerou.

Myslím, že to už dá na alespoň dočasné členství v klubu železných zadků. O namožení nohou od stání ve stupačkách a kreativních polohách během jízdy na obou sedlech ani nemluví.

Tak takhle se člověku (mojí maličkosti) zkroutí prsty, když je teplo a voda je taky "teplá". No, ona byla, ale chtělo to prostě chvilku počkat. Když už jsme tam dojeli, tak šup, šup do vody. Smradlavé.

Foto cedule u zajímavé památky. Odhaduji, že to byl kostel, ale pánové a dámy, kdo z vás to přeloží? Maďarština je krční choroba a ne jazyk, takže ani náš Seznam jí nemá ve slovníku. Pravda, kdybych se

Takže se znenadání ukážou dva tatíci v kraťasech, tričku a na mastodontu. Výsledkem je spousta zážitků, nějaké to sloupání spálené

kůže a opálení od rukavic k rukávu, od nohavic ke kolenu a odpolední, návratové, levé lýtko. Taky do ruda.

Každá blbost něco stojí a zapomenou opalovací krém na základně.....hlavně já. Jsem vyloženě fototyp severského Vikinga, takže

hodně pídil, asi bych se dopídil, ale takhle je to zajímavější ne?

A tohle je ona památka:

Domů jsme dorazili ve zdraví, poměrně brzo a se slzou v oku, že končí pohoda, volno a i drobet s bolestí z míst, kde záda ztrácí slušný název. Zpět po okreskách do Blavy a dále po dálnici. Prostě back.

Tedy, nechci se dotknout soukmenovců za Moravou, ale najít benzínku směrem od Maďar (po staré) v hl.m. Slováče je drobet o nervy, hlavně když v Hondě ručka palivoměru podlehla gravitaci.

Ale za to je jich potom na jednom placu hafo.

Naše milované stroje vydržely všechny záludnosti cesty bez jediné závady, jen mě k loňským a předloňským mouchám něco málo z fauny cest přibylo a budu to muset začít řešit než to půjde dolů i s lakem.

Zajímavý rozpor je v tom, co ukazuje tachometr BMW a Hondy a i rozdíl v technologii.

Já s Bobšem ujel skoro 1500km a Tlustých s Trandákem skoro 1400km (při stejně dlouhé cestě). Já spotřeboval půlku oleje na oku a v Hondě se hladina nehla. Průměrná spotřeba je téměř stejná.

Honda je opravdu dobrá, ale jsem rád, že mám Bobše. Jsem prostě škrt a lenoch.

Doufám, že jsem nikoho nenaštval, neunavil a berte mě s rezervou. Je to takový první můj příspěvek po první cestě, která stála za řeč. Přeji všem návrat jako jsme měli my.

Dobrou noc a sladké sny.